

CARRIE TURANSKY

Een ROMAN
koffer
vol
raadsels

Een koffer vol raadsels

Eerder verschenen van Carrie Turansky bij KokBoekencentrum:

De familie McAlister-serie:

Een oceaan van hoop

Highland Hall-serie:

De gouvernante

De debutante

Toevluchtsoord

Tot aan de wolken

Terug naar Morningside Manor

Carrie Turansky

Een koffer vol
raadsels

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

KokBoekencentrum Uitgevers ● Utrecht

Vertaling: Geraldine Damstra
Ontwerp omslag: Mark Hesselning
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3193 5
ISBN (ebook) 978 90 297 3194 2
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *No Journey Too Far* bij Random House. Deze vertaling is gepubliceerd in overeenkomst met Multnomah, een imprint van Random House, onderdeel van Penguin Random House LLC.

© Carrie Turansky, 2021

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Sebes & Bisseling Literary Agency, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de nazaten van de British Home Children: in dit verhaal gaat het vooral om de moed die jullie familieleden hebben getoond, en de problemen die ze hebben overwonnen toen ze een nieuw leven opbouwden voor zichzelf en voor toekomstige generaties.

De HEERE is een veilige vesting voor de verdrukte,
een veilige vesting in tijden van benauwdheid.
Wie Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen,
omdat U, HEERE, niet hebt verlaten wie U zoeken.

Psalm 9:10-11 Herziene Statenvertaling

Proloog

Belleville, Ontario, Canada

Mei 1909

Grace McAlister hield de hand van haar zus Katie stevig vast, terwijl ze langzaam door de grote open ruimte in het stadhuis van Belleville liepen.

‘Het komt allemaal goed, Grace. We gaan vanochtend onze nieuwe ouders ontmoeten.’ Katie zei het met een glimlach, maar die leek anders dan normaal.

Grace slikte moeilijk, en bracht geforceerd uit: ‘Wat als ze niet aardig zijn?’

‘Mensen die kinderen in huis nemen die niet van hen zijn, moeten een goed hart hebben.’ Hoewel het moedig klonk, leek haar zus nog steeds bezorgd.

Grace probeerde Katie bij te houden, terwijl ze achter de rij meisjes aan liepen die samen met hen op het grote schip van Engeland naar Canada waren gekomen, en vervolgens met de trein naar Belleville waren gereden.

Ze wilde dat ze vanochtend meer havermoutpap had gegeten bij het ontbijt, maar ze had zich niet lekker gevoeld en na een paar hapjes haar kom weggeschoven. Ze miste mama, Garth en Laura. Waar waren ze? Waarom waren ze niet gekomen om haar en Katie op te halen en mee naar huis te nemen?

Grace en Katie voegden zich bij de rij meisjes die langs de achterwand van de zaal stond. Juffrouw Delaney, de rijzige roodharige dame die op het schip met hen mee was gereisd, was met twee mannen en een oude vrouw aan het praten die aan een

lange tafel vooraan in de zaal zaten.

Wie waren dat? Waar waren haar nieuwe ouders? Zouden ze haar leuk vinden? Wanneer konden zij en Katie weer naar huis, naar mama?

Haar hoofd begon te zoemen, alsof er een bij in zat. Ze kneep haar ogen stijf dicht, tot het zoemen ophield. Vervolgens haalde ze langzaam een keer diep adem, en deed haar ogen open. Het kwam allemaal goed, want dat had Katie beloofd.

Grace streek het kinderschort dat ze aanhad over haar groene jurk glad. Alle meisjes droegen dezelfde kleding: een blauwe jas met strohoed, net als zij. De meeste meisjes waren ouder, net als Katie; zij was veertien. Ze zocht de rij af naar Millie, het enige meisje in hun groep dat jonger was dan Grace. Millie was zes, en Grace was zeven. Ze hadden op het schip met elkaar gespeeld. Zou Millie ook nieuwe ouders vinden? Wat als niemand haar wilde hebben? Wat als niemand Grace en Katie wilde hebben?

Het gezoem in haar hoofd kwam terug. Ze ging dichterbij Katie staan en leunde tegen haar aan. De arm van haar zus voelde warm, net als wanneer ze thuis in de grote stoel zaten en Katie haar een verhaal voorlas.

Juffrouw Delaney liep door de zaal naar hen toe en bleef voor Grace staan. Ze droeg een eenvoudige bruine jurk en een klein hoedje, en haar roze wangen zaten vol sproeten. ‘Goed, meisjes, ik wil dat jullie rechtop gaan staan. Zet je mooie gezicht op, wees stil en respectvol naar de mensen die binnenkomen om jullie te ontmoeten.’

Grace’ maag kromp ineen, en ze gluurde omhoog naar haar zus. Katie was moediger en tilde haar kin op, zoals juffrouw Delaney.

Een zijdeur ging open; een heer en een dame kwamen naar binnen en liepen naar de rij meisjes toe. De man was lang, en droeg een zwart pak en een hoed. Terwijl hij met de vrouw langs de rij liep, bekeek hij de meisjes een voor een. De dame droeg een koperkleurige jurk. Haar grote hoed had dezelfde kleur, en er zaten een heleboel bloemen en veren op. Ze had een knap gezicht en blauwe ogen. Toen de vrouw dichterbij kwam, zag

Grace dat ze bruin haar had onder haar hoed.

De man en de vrouw bleven voor hen staan. De vrouw liet een paar tellen haar oog op Grace vallen en glimlachte naar haar, waarna ze zich omdraaide naar de man. Hij knikte, nam de vrouw aan de arm en vervolgens liepen ze verder langs de rij.

‘Vonden ze ons niet goed?’ vroeg Grace gekweld met trillende stem.

Katie sloeg haar arm weer om Grace heen. ‘Maak je geen zorgen, ik weet zeker dat er zo nog meer nieuwe ouders binnenkomen.’

Grace friemelde aan de rand van haar schort en telde de planken van de vloer om haar heen. Ze dacht aan mama, en aan het park in de buurt van hun appartement boven de kledingwinkel, waar ze altijd naartoe gingen. Grace vond het leuk om de eendjes te voeren en achter Garth en Katie aan over het gras te rennen. Mama zat altijd op het bankje in de schaduw van de grote boom bij de vijver, en keek dan lachend naar hen. Grace zou willen dat ze weer met z’n allen naar het park konden.

‘Ik wil graag dat je met me meekomt, Grace.’

Grace haalde diep adem en keek op. Juffrouw Delaney stond voor haar.

Katie pakte de hand van Grace vast en vroeg: ‘Waarom? Waar brengen jullie haar naartoe?’ Haar stem klonk schril en angstig.

Juffrouw Delaney gebaarde naar voor in de zaal, waar de man en de vrouw stonden. ‘Dat echtpaar wil graag met haar praten.’

Katie perste even haar lippen op elkaar, maar zei toen met een knikje: ‘Ga maar, Grace,’ en liet haar hand los. ‘Vergeet niet tegen hen te zeggen dat ik je zus ben, en dat we bij elkaar moeten blijven.’

Voordat Grace iets kon zeggen, pakte juffrouw Delaney haar hand vast en trok haar zachtjes mee naar de andere kant van de zaal. Haar gezicht werd vuurrood en haar hart ging tekeer. Waarom mocht Katie niet met haar mee om met de man en de vrouw te praten? Wat wilden ze tegen haar zeggen?

‘Dit is Grace,’ stelde juffrouw Delaney haar voor, terwijl ze haar

voorzichtig naar de man en de vrouw toe duwde. ‘Ze is zeven jaar.’

De dame in de koperkleurige jurk glimlachte naar haar. ‘Dag, Grace. Ik ben mevrouw Hamilton en dit is meneer Hamilton.’

Grace wist dat ze iets moest zeggen, maar er kwam geen geluid uit haar keel. Ze beet op haar lip en keek naar de vloer.

‘Zit je al op school?’ vroeg de man, en zijn stem klonk luid en sterk.

Grace hield haar blik naar beneden gericht. Als ze ja zei, zou hij haar dan vragen om te tellen of iets op te zeggen? Bij Katie kon ze dat, maar niet bij mensen die ze niet kende.

De vrouw boog zich voorover naar haar en vroeg: ‘Kun je ons vertellen over iets wat je leuk vindt om te doen?’ Haar stem klonk aardig, maar toen Grace even naar haar gezicht keek, zag ze rimpels op het voorhoofd van de dame. Was ze boos omdat Grace geen antwoord gaf?

Ze gluurde even over haar schouder naar Katie. Haar zus keek haar smekend aan, maar Grace wist niet goed wat ze moest zeggen of doen.

‘Meneer Hamilton en ik hebben een hond, en hij heet Cooper,’ vervolgde de vrouw. ‘Het is een heel mooie collie. We gaan graag met hem wandelen in het park of zijn graag met hem in onze tuin. Hou je van honden?’

De meeste honden die Grace in Londen had gezien, leefden op straat en waren niet erg vriendelijk. Haar moeder had altijd tegen haar gezegd dat ze bij hen vandaan moest blijven. Wat moest ze antwoorden?

‘Wat is je lievelingseten?’ vroeg de dame.

Als ze antwoordde: ‘De vleespasteitjes van mama’, zouden ze dan weten wat ze bedoelde? Grace haalde haar schouders op.

De man fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waarom wil ze niets tegen ons zeggen?’

Mevrouw Hamilton gaf Grace een klopje op haar schouder en zei: ‘Ik denk dat het allemaal een beetje overweldigend voor haar is.’ Vervolgens wendde ze zich tot juffrouw Delaney en vroeg aan haar: ‘Hebt u informatie over haar achtergrond en het gezin

waar ze uit komt? Is ze goed gezond?’

‘Haar gezondheid is uitstekend. Alle kinderen worden onderzocht voor hun vertrek uit Engeland, en bij aankomst in Canada.’ Juffrouw Delaney sloeg een map open en bladerde door een aantal papieren. ‘Ze komt uit Londen, is wees en heeft geen familie meer die voor haar kan zorgen,’ las ze voor. ‘En ze is geboren op 16 mei.’ Vervolgens deed ze de map weer dicht, keek op naar mevrouw Hamilton en besloot: ‘Ik kan u verzekeren dat als ze zich eenmaal op haar gemak voelt, ze meer zal gaan praten. Nietwaar, Grace?’

‘Ja, mevrouw,’ antwoordde Grace fluisterend.

Meneer en mevrouw Hamilton keken elkaar aan. Hij knikte en draaide zich om naar juffrouw Delaney. ‘Goed, we nemen haar.’

Grace hapte naar adem. Ze namen haar? En Katie dan? Ze draaide zich om en keek naar de achterwand. Haar zus keek haar met grote ogen van ontzetting aan.

Meneer Hamilton liep naar de tafel en zette zijn handtekening op een papier. Mevrouw Hamilton nam Grace bij de hand en wilde met haar naar de zijdeur lopen.

Grace deinsde achteruit en riep: ‘Wacht!’

‘Het is goed hoor, liefje.’ Mevrouw Hamilton pakte haar steviger vast en liep door naar de deur. ‘Onze automobiel staat hierbuiten. Heb je weleens in een automobiel gereden?’

‘Nee! Nee!’ schreeuwde ze, terwijl ze zich los probeerde te wurmen.

Mevrouw Hamilton hield haar stevig vast. ‘Je hoeft niet zoveel heibel te maken.’

Tranen brandden in Grace’ ogen, stroomden over haar wangen, en haar geschreeuw ging over in een krampachtig snikken.

‘Nu is het genoeg! Kalmeer, Grace!’ Meneer Hamilton pakte haar op en haastte zich door de zaal naar de deur.

Grace probeerde te ontsnappen, maar meneer Hamilton duwde haar met zijn sterke armen stevig tegen zijn borst. Met een ruk tilde ze haar hoofd op, en terwijl ze naar buiten liepen, zochten haar ogen haar zus. Katie stond met een angstige blik op haar

gezicht bij de muur. Haar hart sloeg over, en Grace schreeuwde de naam van haar zus. Maar de deur sloeg achter hen dicht, en Katie verdween uit haar zicht.

1

Toronto
Februari 1919

Grace Hamilton verplaatste haar gewicht van haar ene voet op haar andere. Hoelang ging dit nog duren? Ze konden niet van haar verwachten dat ze eeuwig roerloos op dit krukje bleef staan. Ze keek even naar de naaister die geknield bij haar voeten zat, vervolgens naar haar moeder, en vroeg: 'Zijn we bijna klaar?'

Haar moeder liep met een zeer ongeduldige blik in haar ogen door de ontvangstkamer naar Grace toe, maar perste toen haar lippen op elkaar en bewaarde haar kalmte.

Mevrouw Wilson trok een speld tussen haar lippen vandaan en suste: 'Het duurt niet zo heel lang meer. Ik ben bijna klaar met het afspelden van de zoom.'

Grace draaide zich om en wierp een blik op de klok. 'Ik heb om één uur een afspraak met Abigail Gillingham, om te werken aan onze plannen voor de bazaar van de kerk ter ondersteuning van gewonde veteranen.'

Moeder fronste haar wenkbrauwen. 'Abigail kan wachten. Deze laatste pasbeurt is belangrijker.'

Grace draaide zich om en sputterde tegen: 'Maar, moeder –'

'Lieve help, Grace, sta stil! Je bent bijna achttien. Leer nu eens om geduld te hebben en je als een echte jongedame te gedragen!'

Grace bleef roerloos staan, maar onder de oppervlakte was haar frustratie voelbaar. Ze was het zat om als een standbeeld stil te moeten blijven staan. Maar als ze daardoor naar haar vriendin kon gaan en even weg kon zijn van huis, dan deed ze het.

Mevrouw Wilson stak de volgende speld in de hemelsblauwe satijnen stof en keek op naar Grace. 'Ik moet zeggen, deze kleur past perfect bij uw ogen, en uw blonde haar komt hier heel mooi bij uit.'

Moeder keek Grace scherp aan, en het was duidelijk wat ze van haar verwachtte. Grace slikte haar frustratie in en gaf de gewenste reactie: ‘Dank u wel, mevrouw Wilson.’

Haar moeder knikte en leek tevreden. ‘Grace zal deze japon dragen tijdens haar debuut op het St. Andrew’s Ball in april.’

Mevrouw Wilson draaide zich om naar moeder en zei verbaasd: ‘Ik wist niet dat ze deze lente haar debuut zou maken.’

‘Het was onze bedoeling om haar volgend jaar te introduceren, maar nu de oorlog voorbij is en de soldaten thuiskomen, hebben haar vader en ik besloten dat het beter is om niet te wachten.’

Grace sloeg haar ogen op naar het plafond. Al deze moeite en drukte om te debuten en een echtgenoot te vinden. Ze werd pas half mei achttien. Waarom hadden ze zoveel haast?

Mevrouw Wilson stak nog een speld in de zoom. ‘Ik ben blij dat de oorlog eindelijk voorbij is. Maar wat hebben onze mannen een verschrikkelijke prijs moeten betalen voor de overwinning?’

De woorden van de naaister bezorgden Grace een naar gevoel. Kijk haar nou, met haar frustratie over deze pasbeurt voor een japon, terwijl zoveel dappere mannen nog steeds aan het herstellen waren van de verwondingen die ze opgelopen hadden tijdens de Grote Oorlog. Wat moedig en nobel van hen dat ze hun koning en land hadden gediend. En sommigen van hen kwamen helemaal niet meer thuis, onder wie haar neef Rodney, die gesneuveld was bij Passendale.

Haar ogen werden wazig toen ze dacht aan hoe zij en Rodney met elkaar hadden gespeeld en gelachen toen ze nog jong waren. Hij was misschien niet haar bloedeigen neef, maar ze hadden een hechte vriendschap opgebouwd nadat ze bij de familie Hamilton was gekomen. Ze zou hem nu nooit meer zien.

Moeder liep naar voren en legde haar hand op de rug van Grace. ‘Ga rechtop staan,’ gebood ze. ‘Welke man wil nu een vrouw met een slappe houding?’

Grace rechtte haar rug en probeerde de bijtende opmerking van haar moeder te negeren, maar dat was niet makkelijk. Hoeveel moeite ze ook deed om zich aan alle etiquetteregels te houden,

voor haar moeder was het nooit genoeg.

‘Nu er nog maar zo weinig mannen in de huwbare leeftijd over zijn, zijn de meestbelovende vooruitzichten dit voorjaar,’ zei haar moeder, terwijl ze even voelde aan de satijnen stof van de rok. ‘Daarom moet Grace een zo goed mogelijke indruk maken op het bal. We willen niet dat ze de kans mist om een geschikte echtgenoot te vinden.’

Mevrouw Wilson keek opnieuw op naar Grace. ‘Met haar natuurlijke schoonheid en deze prachtige japon zal ze ongetwijfeld een lange stoet huwelijkskandidaten aantrekken.’

Was dat zo? Grace schuifelde met haar voeten en wendde haar blik af. Toen ze het er voor het eerst over hadden om haar eerder te laten debuten, had het idee om zich mooi aan te kleden en deel te nemen aan bals opwindend en romantisch geleken. Maar nu het bijna zover was, was ze er niet meer zo zeker van.

Hoe wist ze welke jongemannen ze moest aanmoedigen? Wat waren de belangrijkste kwaliteiten die ze moest zoeken in een potentiële echtgenoot? En als iemand werk van haar maakte, hoe wist ze dan of hij echt van haar hield? Misschien zou hij meer geïnteresseerd zijn in de rijkdom en maatschappelijke positie van haar ouders.

Haar moeder was vooral gericht op het kiezen van de juiste japon en het maken van de meest invloedrijke sociale connecties. Er waren vast andere dingen die veel belangrijker waren.

Grace duwde deze gedachte weg. Haar ouders hadden haar alle mogelijkheden geboden, van een uitstekende opleiding door een gouvernante, tot jarenlange piano-, spraak- en danslessen. Ze moest dankbaar zijn en vertrouwen hebben in de toekomst, maar op de een of andere manier voelde ze zich ongemakkelijk, alsof er iets niet helemaal klopte in haar leven.

Vage herinneringen aan haar jonge jaren in Engeland en haar familie daar kwamen in haar boven. Haar vader stierf toen ze vijf was, en wat er met haar moeder was gebeurd, wist ze niet precies. Ze kon zich de gezichten van haar ouders nauwelijks nog herinneren, en dat was een schokkende gedachte. Waarom was ze naar

Canada gestuurd? Was er geen familie meer in Engeland die voor haar en haar zussen en broer had kunnen zorgen?

Ze was de jongste van vier, dat wist ze dan wel. Haar broer Garth en zus Katie waren een tweeling, en zeven jaar ouder dan Grace. Ze zouden nu halverwege de twintig zijn. Woonden ze nog in Canada, en waren ze geadopteerd door ouders zoals die van haar, of hadden ze hun contract uitgediend en waren ze hun eigen weg ingeslagen?

En wat was er met hun oudste zus Laura gebeurd? Werkte ze nog steeds als kamenierster op een groot landgoed in Engeland, of was ze getrouwd en zorgde ze nu voor haar eigen gezin?

Er kwamen nog meer herinneringen aan haar broer en zussen naar boven en ze kreeg een brok in haar keel. Ze waren zo close met elkaar toen ze jong waren. Ze meende een band met hen te hebben die nooit zou worden verbroken. Toch waren ze na aankomst in Canada van elkaar gescheiden geraakt, en geen van hen had haar ooit geschreven of bezocht.

Ze slaakte een diepe zucht om de pijn in haar hart te verlichten. Het klopte niet. Zij waren ouder. Ze hadden naar haar op zoek moeten gaan, en ervoor moeten zorgen dat ze veilig was en dat er goed voor haar werd gezorgd, maar dat hadden ze niet gedaan. Ze was door vreemden in huis genomen, en van haar werd verwacht dat ze hen zou accepteren als haar nieuwe vader en moeder.

Haar ouders zeiden dat ze niets wisten over de familie waaruit ze kwam, en hadden haar verboden om tegen anderen te zeggen dat ze geadopteerd was. De meeste mensen keurden het af om een Home Child met een onbekende achtergrond in huis te nemen.

Vastberaden tilde ze haar kin op. Ze mocht dan een British Home Child zijn, ze schaamde zich er niet voor, en ook niet voor het gezin waaruit ze kwam. Wat haar adoptieouders ook zeiden.

Als het haar zou lukken om haar broer en zussen te vinden en de waarheid over haar familie en leven in Engeland te achterhalen, kon ze misschien vrede sluiten met haar verleden. Dat leek de enige manier om een open en eerlijk leven te leiden, in plaats

van het gevoel te hebben dat ze haar verleden verborgen moest houden voor iedereen die ze tegenkwam. Maar als ze hen vond, zou de pijnlijke leegte in haar hart dan eindelijk verdwijnen?

‘Even omdraaien, alstublieft,’ maande de naaister.

De jonge vrouw knipperde met haar ogen en keek mevrouw Wilson aan.

‘Echt, Grace, je moet ophouden met dagdromen! Binnenkort ga je trouwen en word je moeder, al kan ik het me nauwelijks voorstellen dat mijn kleine meisje volwassen is,’ zei ze. Haar moeders ogen vulden zich met tranen, maar ze snifte en wendde haar blik af.

Grace zuchtte zachtjes. Haar moeder was sentimenteel en deed vaak dramatisch; het ene moment loofde en prees ze haar, maar het andere had ze kritiek.

In de voorhal klonken voetstappen en haar vader kwam met grote passen de ontvangstkamer binnen. Zijn lange lichaam, dat blaakte van gezondheid en zelfvertrouwen, was gekleed in een mooi zwart pak, en hij had een zwarte leren aktetas bij zich. In het zwarte haar op zijn slapen en in zijn snor en volle baard glinsterden een paar zilvergrijze draadjes.

Zijn assistent, Richard Findley, kwam achter hem aan door de deuropening, en hij droeg een al even mooi pak.

‘Ah, Judith, hier ben je,’ zei vader tegen moeder, waarna hij naar Grace keek, die aan de andere kant van de kamer stond. Met gefronste wenkbrauwen constateerde hij: ‘Zo te zien storen we.’

‘Dat geeft niet.’ Moeder keek even naar Grace, en wendde zich vervolgens tot de naaister. ‘Mevrouw Wilson speldt alleen maar de zoom af.’

Mevrouw Wilson kwam overeind. ‘Ja, de jurk is klaar. Ik controleerde alleen nog even of de zoom de juiste lengte heeft.’

Richard schonk Grace een zelfverzekerde glimlach. ‘U ziet er prachtig uit vanmiddag, juffrouw Hamilton.’

Terwijl ze met rode wangen van het krukje stapte, beantwoordde ze zijn glimlach en bedankte ze hem.

Richard was tien jaar ouder dan zij, en was assistent-manager

van het bedrijf van haar vader, Hamilton's, het op één na grootste warenhuis van Toronto. Hij was een knappe man, met roodbruin haar en diepliggende bruine ogen. De laatste tijd leek hij meer aandacht te hebben voor Grace, want hij maakte haar steeds complimentjes en glimlachte plagend naar haar als hij bij hen thuis op bezoek was.

‘Komt die jurk uit onze winkel?’ De ernstige toon waarop hij het vroeg en de frons op zijn voorhoofd maakten duidelijk dat hij vermoedde van niet.

Haar moeder ging naast Grace staan en antwoordde: ‘Nee, het is een ontwerp van mevrouw Wilson.’

De frons op vaders voorhoofd werd dieper. ‘We hebben een winkel vol om uit te kiezen, en dan laat je een privénaaister komen?’

Het gezicht van mevrouw Wilson werd rood. Ze draaide zich om en stopte haar spulletjes in haar naaimand.

‘Howard, kunnen we het hier later over hebben?’ vroeg moeder, terwijl haar blik ongemakkelijk van de naaister naar haar man schoot.

‘Goed,’ was zijn verongelijkte reactie.

Moeder bedankte mevrouw Wilson en wendde zich toen tot Grace. ‘Ga alsjeblieft naar boven en kleed je om. Mevrouw Wilson wil de japon graag meenemen.’

Grace knikte en ze liep achter de naaister aan naar de deur van de ontvangstkamer.

Toen ze langs Richard liep, glimlachte hij opnieuw naar haar. Ze wendde haar blik af, maar kon een lachje niet onderdrukken. Eenmaal bij de deur aangekomen, keek ze over haar schouder naar achteren, en Richards ogen volgden haar. Hun blikken kruisten elkaar, en hij gaf haar een knipoog.

Grace haalde diep adem en ze haastte zich door de deur naar de hal. Wat bedoelde hij met die knipoog? Flirtte hij met haar, of was hij gewoon in een opgewekte stemming?

Zou Richard naar het St. Andrew's Ball gaan? En zo ja, zou hij haar dan ten dans vragen? Haar vader zei dat hij slim was en een

harde werker. Dat waren blijkbaar twee belangrijke kwaliteiten om als potentiële huwelijkskandidaat in aanmerking te komen. Ze wist niets over zijn familie, maar het feit dat hij zo'n belangrijke functie bij Hamilton's had gekregen, leek een indicatie dat haar vader vertrouwen in hem had en hem respecteerde.

Plotseling kwam er een gedachte bij haar op, en haar pas vertraagde. Zou Richard ook zo plagerig naar haar glimlachen als hij het wist van haar verleden? Hoe kon ze de maatschappij ingaan en haar achtergrond geheimhouden? Het zou moeilijk, zo niet onmogelijk, zijn om op het drijfzand van geheimen en leugens een veilige toekomst te bouwen.

En als het wel mogelijk was, wilde ze dan wel zo'n leven?

Een paar minuten later glipte Grace uit haar japon, en mevrouw Wilson hielp haar in haar dagelijkse jurk.

'Het zal nog fris zijn in april,' zei de naaister, terwijl ze de band achter op de japon van Grace vaststrikte. 'Zal ik nog een cape ontwerpen die past bij uw nieuwe japon?'

Grace dacht aan vaders afkeurende blik en antwoordde snel: 'Nee, dank u. Moeder heeft een zilverblauwe omslagdoek die bij de japon past.'

'Goed, juffrouw. Ik maak de zoom af en stuur de japon naar u toe zodra deze klaar is.' Mevrouw Wilson stopte de japon in een grote kledingzak en legde deze over haar arm.

Grace bedankte haar en liep achter haar aan de gang op de bovenverdieping in. Terwijl de naaister de trap afliep, keek Grace over de reling naar de vestibule beneden.

Richard volgde de butler naar de voordeur, nam zijn hoed en jas aan en liep naar buiten.

Grace slaakte een zachte zucht; jammer dat ze hem niet had kunnen spreken. Wat zou ze hebben gezegd als hij nog even was gebleven, op haar had gewacht?

Vlak na Richard verliet ook mevrouw Wilson het huis, en de deur was nog niet dicht of de stem van haar vader galmde uit de ontvangstkamer: 'Judith, denk je soms dat het geld op mijn rug groeit?'

Grace beet op haar lip, maar ze boog zich toch naar voren om beter te kunnen horen wat haar ouders allemaal zeiden.

‘Howard, alsjeblieft, je hoeft je stem niet te verheffen.’

‘Het lijkt de enige manier te zijn om je ervan te overtuigen dat je moet luisteren.’

‘Ik begrijp niet waarom je zo boos bent. We kunnen ons heus wel een nieuwe japon voor Grace veroorloven.’

‘Maar ik heb een winkel vol met jurken. Je kunt elke jurk kiezen die je maar wilt. Waarom moet je je dan zo nodig tot een privénaaister wenden?’

‘Als Grace de juiste indruk wil maken op het St. Andrew’s Ball, moet ze een unieke japon hebben – een die haar onderscheidt van al die andere jonge vrouwen. We kunnen niet gewoon een jurk uit het rek bij Hamilton’s halen.’

Haar vader mompelde iets wat Grace niet kon verstaan.

‘We moeten ervoor zorgen dat Grace eruitziet als een prinses, zodat niemand argwaan koestert over haar achtergrond.’

Grace hapte naar adem. Had moeder daarom de naaister laten komen? Omdat ze bang was dat iemand zou denken dat ze niet in Canada geboren was?

‘Niemand vermoedt dat Grace een Home Child is.’

‘Als we er niet voor zorgen dat ze eruitziet alsof ze ons eigen kind is, zou dat wel kunnen.’

‘Ik begrijp niet waarom ik je me dit verhaal überhaupt heb laten aanpraten,’ bromde haar vader. ‘We hadden nooit moeten verzwijgen dat Grace geadopteerd is.’

‘Hoe kun je dat zeggen? Als de waarheid bekend was, zou ze een verschoppeling zijn in de maatschappij. Dan zou ze nooit een geschikte man vinden.’

Een pijnscheut ging door haar lichaam, en Grace klampte zich vast aan de reling. Hoe kon haar moeder dat nu zeggen? Het was toch niet waar?

Haar vader vervolgde: ‘Grace is een aantrekkelijke en talentvolle jongedame, en we zijn een gerespecteerde familie. Dat zou voldoende indruk moeten maken op welke jongeman ook.’

‘Niet in de society van Toronto. Als we haar toekomst veilig willen stellen en onze reputatie willen beschermen, mag niemand ooit de waarheid te weten komen.’

Het was een paar tellen stil, maar toen zei haar vader: ‘Het is een dwaze keuze, Judith, en ik weet zeker dat we er spijt van krijgen.’ Hij liet de deur van de ontvangstkamer met een klap dichtslaan en beende door de vestibule naar de bibliotheek.

Grace trok zich terug in de schaduw en hield haar adem in. Toen het geluid van de voetstappen van haar vader was weggestorven, gluurde ze over de reling naar beneden. De vestibule was leeg.

Had haar moeder gelijk? Maakte haar verleden dat ze geen liefde verdiende?

Ze hoopte dat haar vader gelijk had en dat ze geaccepteerd werd in de maatschappij op basis van haar karakter en vaardigheden, in plaats van door te doen alsof ze geboren was in een rijke, aristocratische familie.

Terwijl ze terugsloot aan de angstige woorden van haar moeder, raakten ze haar opnieuw. Als de waarheid bekend werd, zou ze een verschoppeling zijn. Ze had geen keuze. Ze moest de schijn blijven ophouden en ervoor zorgen dat niemand, ook haar toekomstige echtgenoot niet, ooit het vermoeden zou krijgen dat ze als British Home Child naar Canada was gekomen.

Tien minuten later ging ze, in een wanhopige poging om afleiding te zoeken voor het verhitte gesprek tussen haar ouders en de verwarring in haar hart, in de gang op de bovenverdieping op zoek naar het dienstmeisje. Ze vond haar in de kleedkamer van haar moeder, waar ze kleren aan het opbergen was, en zei: ‘Dag, Sylvia.’

Het dienstmeisje gaf haar een knikje. ‘Dag, juffrouw, kan ik u ergens mee helpen?’

‘Ja, ik zoek de zilverblauwe omslagdoek van mijn moeder, met de zilveren franjes.’

Het meisje fronste haar voorhoofd. ‘Mevrouw Hamilton heeft tegen me gezegd dat ik hem samen met een paar andere dingen

op zolder moest leggen. Zal ik hem voor u gaan halen?’

‘Nee, dat hoeft niet. Ik doe het zelf wel. Dank je, Sylvia.’

‘Natuurlijk, juffrouw.’

Grace liep terug naar de gang, de trap op naar de zolder en glipte de bergruimte in. Er was maar één raam, en in de zonnestralen die naar binnen vielen, zweefden stofdeeltjes. Toch was het koud in de ruimte. Grace rilde en wreef met haar handen over haar armen. Ze moest snel zoeken.

De ruimte onder de balken stond merendeels vol met extra meubilair en stapels dozen. Tegen een van de muren stonden twee oude kledingkasten, met daaromheen een aantal hutkoffers en dozen. Haar ouders bewaarden de kleding die vanwege het seizoen niet gedragen werd in deze kasten, en in een daarvan hoopte ze de omslagdoek te vinden. Ze liep naar de eerste kast en deed hem open. Haar vaders pakken en jassen zaten erin. Vervolgens opende ze de tweede kast en doorzocht de rij jurken van haar moeder, waaronder een aantal die ze niet meer aan kon, maar vond de omslagdoeken niet.

Grace tilde het deksel op van de dichtstbijzijnde hutkoffer; daar bleken keurig opgevouwen dekens in te liggen. Ze deed het deksel weer dicht en doorzocht nog drie koffers. Geen omslagdoek.

Met een zucht kwam ze overeind. Ze keek over de zolder. Hij moest hier ergens zijn. In de hoek stond onder een deken nog een kleinere, vierkante hutkoffer. Op het deksel stonden twee dozen. Ze haalde de dozen eraf en trok de deken weg. Eronder trof ze een eenvoudige houten kist aan, met op het deksel een tekst in zwarte letters.

Grace las wat er stond en haalde vervolgens diep adem. Ze knipperde met haar ogen en las nog een keer de tekst: *Grace McAlister, Care of the Matron, Pleasantview Children's Home, Belleville, Ontario, Canada.*

Dit was haar hutkoffer, die met haar mee was gekomen uit Engeland!

Met trillende handen tilde ze het deksel op, en ze gluurde in de koffer. Er lagen een paar keurig opgevouwen stapeltjes meisjes-

jurken, schorten, petticoats en kousen in. Aan de binnenkant van het deksel zat een paklijst vastgemaakt. Snel las ze wat er allemaal op stond, en plotseling kwamen er herinneringen naar boven.

Haar zus Katie had haar, voordat ze met de boot naar Canada gingen, geholpen met het pakken van deze koffer. Ze duwde voorzichtig de kleren opzij, om te zien wat eronder lag. Op de bodem in de hoek lag een kleine zwarte bijbel, en voorzichtig haalde ze hem uit de koffer.

Toen ze begon aan haar reis over de Atlantische Oceaan kon ze nog maar net lezen, maar Katie had tegen haar gezegd dat ze de bijbel goed moest bewaren en er vaak uit moest lezen. Deze bitterzoete herinnering bezorgde haar tranen in haar ogen. Ze knipperde ze weg en streek met haar hand over de omslag.

Haar ouders hadden beneden in de ontvangstkamer een grote in leer gebonden familiebijbel liggen, maar ze kon zich niet herinneren dat ze hem ooit open hadden geslagen. Zelf had ze geen bijbel, of in elk geval was ze vergeten dat ze er één had. Tot nu.

Toen naar boven kwam hoe Katie de bijbel vasthield terwijl ze tegen haar zei dat ze hem goed moest bewaren, kreeg ze even een verstikkend gevoel. Grace sloot haar ogen, bracht de bijbel naar haar lippen en kustte de omslag. Deze bijbel verbond haar met haar familie in Engeland. Ze zou hem meenemen naar haar kamer en er vanavond nog in lezen, om de belofte aan haar zus gestand te doen.

Ze liet het deksel van de hutkoffer zakken en keek peinzend naar de tekst die erop stond: *Grace McAlister*. Als een golf die opkwam, schoten er allemaal beelden van haar leven in Londen door haar hoofd. De slager, de kleermaker en de dominee in de kerk hadden haar moeder mevrouw Edna McAlister genoemd. De herinnering was nu helemaal helder.

Ze hadden in een klein appartement boven een kledingwinkel gewoond, waar haar moeder – tot ze ziek werd – de kleermaker hielp met handnaaiwerk. Grace zag de tafel voor zich waar ze hun eenvoudige maaltijden aten en het bed dat ze deelde met haar zus Katie.

Ze staaarde nog een keer naar de tekst op de koffer, in een poging zich Pleasantview Childrens's Home in Belleville te herinneren, maar ze had in drie kindertehuizen gezeten, en de herinneringen daaraan waren één grote mist.

Plotseling kreeg ze een idee, en ze legde haar hand op het deksel van de hutkoffer. Nu ze de naam van het kindertehuis in Belleville wist, kon ze de directrice een brief schrijven en haar vragen om informatie over haar biologische familie.

Een gevoel van blijdschap stroomde door haar lichaam, en er verscheen een brede glimlach op haar gezicht. Misschien schreef de directrice wel terug, en vertelde ze haar hoe ze Garth en Katie kon vinden. En dan kon ze er via hen wellicht achter komen hoe ze contact kon krijgen met Laura in Engeland. Dan zou ze in elk geval te weten komen of mama nog leefde.

Haar blijdschap verdween echter weer snel, want er kwamen nieuwe vragen in haar naar boven. Waarom hadden haar adoptieouders tegen haar gezegd dat ze niets wisten over haar familie of de omstandigheden waardoor ze in Canada terecht was gekomen? Ze herinnerden zich toch zeker wel dat haar hutkoffer op zolder stond met deze informatie op het deksel? Hadden ze hem met opzet voor haar verborgen gehouden, zodat ze geen vragen zou stellen? Wat zouden ze ervan vinden als ze in haar geschiedenis dook en op zoek ging naar haar familie?

Grace stond op en draaide zich om naar het raam, terwijl de ene gedachte zich reeg aan de andere. Ook al vonden haar adoptieouders het niet goed, ze had het recht om te weten waar ze vandaan kwam. Ze zou Pleasantview Children's Home schrijven en vragen hoe ze in contact kon komen met Garth en Katie.

Het was geweldig dat ze de hutkoffer met daarop de naam van het kindertehuis had gevonden, maar er waren nog zoveel meer dingen die ze wilde weten, vragen die beantwoord moesten worden. Maar het meest van al verlangde ze ernaar om Katie en Garth weer te zien. Misschien kon ze dan eindelijk weer de hartsverbinding voelen die ze al zoveel jaren miste.

Die avond sloop Grace na het avondeten de bediendentrap in het achterhuis af en gluurde vervolgens in de keuken. Het dienstmeisje stond bij de gootsteen de laatste potten en pannen af te wassen die gebruikt waren om het avondeten van de familie in te koken.

Om er zeker van te zijn dat ze alleen waren, keek Grace even rond in de keuken. Vervolgens schraapte ze haar keel: 'Goedenavond, Sylvia.'

Het meisje draaide zich vlug om, met grote ogen van schrik, terwijl het afwaswater van haar handen drupte. 'O, juffrouw Hamilton!' stamelde ze. 'Kan ik u helpen?' Snel veegde ze haar handen af aan haar schort.

Grace glimlachte naar haar en antwoordde: 'Ik wilde je vragen of je morgen een boodschap voor me kunt doen.'

Sylvia's prachtige bruine wenkbrauwen gingen omhoog. 'U wilt dat *ik* een boodschap voor u doe?'

'Ja, als je het niet erg vindt.' Het was ongewoon om dit aan het dienstmeisje te vragen, maar Grace had hulp nodig en er waren maar een paar personeelsleden die ze kon vertrouwen.

'Wat wilt u dat ik doe, juffrouw?'

Grace haalde de brief die ze aan Pleasantview Children's Home had geschreven achter haar rug vandaan. 'Ik wil graag dat je deze brief voor me op de post doet.'

'Waarom geeft u hem niet aan meneer Harding?' vroeg het meisje verward.

Normaal gesproken deed de butler de post voor de familie, maar hij was loyaal aan haar vader, en ze kon niet het risico nemen dat hij zag waar de brief naartoe ging en het aan haar ouders meldde.

'Ik heb liever dat jij hem naar het postkantoor brengt.'

Sylvia knipperde met haar ogen en leek niet goed te weten wat te doen.

Grace wilde dat ze zelf kon gaan, maar ze kreeg maar zelden toestemming van haar ouders om zonder chaperonne het huis

te verlaten. ‘Het is een persoonlijke brief, ik heb liever niet dat meneer Harding hem ziet.’

Sylvia knikte langzaam. ‘Goed, juffrouw, dan zal ik de brief voor u op de post doen.’

Met een gevoel van opluchting bedankte Grace haar. Vervolgens haalde ze twee munten uit haar zak en gaf haar deze samen met de brief. ‘Dit zou genoeg moeten zijn voor de postzegel en een beetje extra voor je moeite.’

Opnieuw werden de ogen van het dienstmeisje groot van verbazing. ‘O, dank u wel, juffrouw. Dat is meer dan genoeg.’ Sylvia nam de envelop en het muntgeld aan en stopte ze in haar schort.

‘Bedankt voor je hulp, Sylvia.’

Het meisje maakte een kleine reverence. ‘Natuurlijk, juffrouw. U kunt op me rekenen. Ik zal uw geheim bewaren.’

Terwijl Grace de keuken uit liep, verscheen er een glimlach op haar gezicht. Ze had zojuist de eerste stap gezet om weer in contact te komen met haar familie, en dat gaf haar zo’n blij en hoopvol gevoel, dat ze bijna naar boven danste. Misschien kon ze over een paar weken Garth en Katie schrijven, en daarna plannen maken om hen te zien. Dan zou ze eindelijk antwoord krijgen op haar vragen, en ervaren hoe het was om echt deel uit te maken van een familie.